

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. H.**, bývajúceho v M., proti žalovaným **1/ J. P.**, bývajúcemu v J. č. X., **2/ Z. – S.** so sídlom v J., obaja zastúpení JUDr. Z. K., advokátkou v K., **o zaplatenie 2 996,97 Eur (90 286,65 Sk)**, vedenej na Okresnom súde Košice – okolie pod sp. zn. 16 C 288/2004 a na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 5 Co 402/2009, o vylúčení sudcu Krajského súdu v Košiciach, takto

r o z h o d o l :

Predseda senátu Krajského súdu v Košiciach JUDr. Ján Slobodník **n i e j e v y l ú č e n ý** z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na uvedenom súde pod sp. zn. 5 Co 402/2009.

O d ô v o d n e n i e

Po zrušení rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. októbra 2008 sp. zn. 5 Co 136/2008 Najvyšším súdom Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4 Cdo 113/2009 z 29. septembra 2009 a jeho vrátení mu na ďalšie konanie, žalobca vzniesol námietku zaujatosti voči osobe predsedu senátu. Námietku odôvodnil tým, že predseda senátu pred rokom „rozhodol sám bez vykonaného súdu“, ktorým rozhodnutím mu totalitným spôsobom zobral jeho základné občianske práva, ktoré mu zabezpečuje Ústava Slovenskej republiky a to možnosť vyjadriť sa a brániť sa na súde. Považuje za trúfalé, že tento sudca má napriek uvedenému rozhodovať v tejto veci, s čím nesúhlasí. Na pojednávaní dňa 25. januára 2010 do zápisnice uviedol, že z celého senátu namieta len tohto sudcu.

Vo svojom vyjadrení k námietke zaujatosti JUDr. Ján Slobodník uviedol, že je bez pomeru k veci, k účastníkom konania a ich zástupcom a vo veci sa necíti byť zaujatý.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený Krajskému súde v Košiciach (§ 16 ods. 1 O.s.p.), posudzoval opodstatnenosť vznesenej námietky zaujatosti (§ 14 O.s.p.) z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania

veci. Vychádzal pritom z § 14 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Účelom tohto ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaní veci, k nezaujatému prístupu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska vylúčenia sudcu je právne významným vzťah sudcu buď k prejednávanej veci (o ktorý ide v prípade konkrétneho záujmu sudcu na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci), alebo k účastníkom konania (ide oň napríklad v prípade priateľského vzťahu sudcu k účastníkovi konania) alebo k zástupcovi účastníka konania.

Ustanovenie § 14 ods. 1 O.s.p. spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vo veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti [vid' tiež zásady prijaté judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorých spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O.s.p. predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu – napriek jeho vnútornému úsiliu – zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo.

Integrálnou súčasťou na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nestranný sudca.

Súdna prax už viackrát judikovala, že nestrannosť sudcov v konaní sa prejavuje v dvoch aspektoch. Ide o subjektívne kritérium, založené na osobnom presvedčení jednotlivého sudcu v danej veci a o kritérium objektívne, spočívajúce v uistení sa, či sudca poskytuje dostatočné záruky na vylúčenie akejkoľvek oprávnenej pochybnosti v tomto smere. Z hľadiska subjektívneho musí byť osobná nestrannosť sudcu predpokladaná, až kým sa nepreukáže opak. Naproti tomu, z hľadiska objektívneho musí byť úplne oddelene od osobného správania sa sudcu zistené, že tu existujú skutočnosti, ktoré môžu vyvolať pochybnosti o jeho nestrannosti. V tejto súvislosti sú dôležité dokonca čo i len náznaky

takých skutočností a v prípade, že sa tieto u sudcu vyskytnú, existuje oprávnený dôvod na obavu o nestrannosť, pre ktorý by mal byť sudca z konania vylúčený. Vzhľadom k uvedenému nie je možné uspokojiť sa iba so subjektívnym hodnotením sudcu o jeho nestrannosti (t.j. s jeho vyjadrením v tom zmysle, že sa vnútorne necíti byť zaujatý) ale rozhodujúce je aj hľadisko objektívne, v rámci ktorého sa skúma existencia objektívnych skutočností spochybňujúcich nestrannosť sudcu v očiach strán a verejnosti.

V preskúmvanej veci, pokiaľ ide o subjektívne, ale aj objektívne kritérium nestrannosti, nič nenasvedčuje existencii akejkoľvek pochybnosti o zaujatosti predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka. Pri skúmaní subjektívneho aspektu zaujatosti tohto sudcu odvolacieho súdu vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky z jeho vyjadrenia, keď uviedol, že vo veci nie je zaujatý a nemá žiaden vzťah (pozitívny alebo negatívny) k žalobcovi, či žalovaným alebo k zástupcom. Aj rozhodovanie o subjektívnej otázke zaujatosti sa však musí diať výlučne na základe objektívneho hľadiska. U sudcu sa nezaujatosť predpokladá, pokiaľ nie je predložený opak. Takýto záver vyplýva aj z Ústavy Slovenskej republiky a príslušných zákonov upravujúcich status sudcu. Osobnosť a postavenie sudcu musia byť zárukou, že nepripustia, aby vonkajšie vplyvy pôsobili na ich nestrannosť pri rozhodovaní. Opačný záver by bolo možné prijať len vtedy, keby sudca v rámci svojho subjektívneho vyjadrenia tvrdil také skutkové okolnosti, ktoré by objektívne nasvedčovali tomu, že má k veci, či účastníkom alebo k ich zástupcom taký vzťah, ktorý by vzbudzoval dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti. V prejednávannej veci takéto skutočnosti neboli tvrdené a z ničoho ani nevyplývali.

Podľa § 14 ods. 3 O.s.p., dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávannej veci alebo v jeho rozhodovaní o iných veciach.

Žalobca vo svojej námietke zaujatosti namietal postup predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka, ktorý pri prejednaní veci na základe odvolania podaného proti rozsudku súdu prvého stupňa žalobcom rozhodol vec bez nariadenia pojednávania. Z uvedeného vyplýva, že žalobca namietal procesný postup sudcu v konaní, ktorý však v zmysle citovaného ustanovenia nie je dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené nadriadený súd dospel k záveru, že nebol preukázaný žiaden relevantný dôvod, na základe ktorého by mohla byť spochybnená nestrannosť vec prejednávajúceho predsedu senátu Krajského súdu v Košiciach, JUDr. Ján Slobodníka, ktorému vec pripadla na rozhodovanie podľa rozvrhu práce. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodol tak, že JUDr. Ján Slobodník, nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

So zreteľom na to, že vec prejednávajú zákonní sudcovia určení rozvrhom práce, nebol dôvod rozhodovať o vylúčení ostaných sudcov Krajského súdu v Košiciach z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. marca 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová